

Prišla je, da bi me odpeljala. Nisem maral ven. Hotela me je pobrati iz košare. Pri tem se je morala globoko skloniti navzdol. Še neka ženska je bila zraven, v črni obleki. Še nikoli je nisem videl. Je bila služkinja? Nismo imeli služkinje. Je prišla po stopnicah? Tudi ona se je sklonila, a da bi me poljubila. Jokal sem. Hotel sem mamu nekaj prositi. (No, kaj? Najbrž, da bi naredila tako, da bi bil spet dojenček.) Odvlekla me je za roko ven in zaprla vrata. Nikoli več nisem videl ne tiste ženske ne rjave sobe.

(Prihodnjič: Simboli, Delavnica, Basel, Sporadi, Monolog)

ADA
ŠKERL

Pesmi

ŽIVLJENJE... Življenje, iz temè v temò odmerjen čas
in vmes so ure, dnevi in minute
in vmes poletja so, jeseni, mrak in mraz,
požirek radosti, noči prečute.

Mordà spoznaš še razumevanja tišino,
kadàr nekje globoko v tebi zaskeli,
ko bridko nebogljen si s svojo bolečino,
kadàr trpljenje zadnjo solzo izsuši.

In to je tudi vse, a je neprecenljivo.
Vse drugo so besede prazne, toliko besed!
Vse drugo fraze so, ki le norčujejo igrivo
se iz človeka. Le besede, koliko besed!

OTOŽNOST Kot invalidi vlečejo se dnevi in noči,
 izsipajo življenja ure se peščene,
 za hipec kdaj na nebu blede sonce obvisi
 in je, kot svet današnji, brez toplote in brez cene.

Samo srce, nemirno in razvejano srce,
 kot osamel viharник nad previsi,
 ponuja mrzli noči zmrznjene želje,
 ki hrepenenja so okleščeni obrisi.

Saj od nekdaj tako vseeno je življenju,
 če si namesto vriska našel le tišino
 in če spoznal si, da samo v trpljenju
spoštuješ in razumeš tujo bolečino.

UTRINEK Hudo je, če živeti moramo v osami,
 saj je tako človeško, da imaš nekoga rad,
 da včasih zasanjariš na njegovi rami.
 A nedopovedljivo huje je takrat,
 ko péstuješ zaupnost in tančične sanje,
 pa hrepenenje le polagaš vanje.

KOT TEŽKA Kot težka misel cvrka sveča,
 MISEL saj noč je in tišina vsepovsod;
 in na usnulih hišah okna speča,
 za njimi skritih toliko usod.

Ta hip umira kdo nemara,
 pa več ne zmore klica na pomoč;
 ta hip odprla se je rana stara,
 pa vzdihne sliši le brezčutna noč.

Ta hip se v snu otrok je zasmejal
 kot zazveneli bi cekini;
 ta hip nekdo omotičen je vstal,
 srce odprl je tišini,

saj noč je in temina vsepovsod,
in na usnulih hišah okna speča,
za njimi skritih toliko usod...
Kot težka misel cvrka sveča.

ZA SPOZNANJE Brez statističnih podatkov vsakdo ve:
ko umreš, več nisi slabe in ne dobre volje;
in seštevke vseh mrličev nam pove,
za spoznanje je na drugem svetu bolje.

Za spoznanje bolje je na drugem svetu,
a zato mordà, ker ti odvzamejo še sanje,
ker si ognil se bojazni in trepetu,
ker krog tebe je tišine valovanje.

Bolje je na drugem svetu za spoznanje,
in zato lepo na zemlji ostanimo,
tu imamo vsaj nemir, varljive sanje
in zavest, da navsezadnje vendarle živimo.

Beno
Zupančič

Zgodba o FERDINANDU ESU

Ko je Vencelj mnogo let pozneje omenjal te dogodke, nato pa se celo javno prerekal s Štrkom zavoljo njegovih zapiskov, je bila njegova podoba posameznih sestavin danega dogajanja precej enostranska, gotovo bolj enostranska, kot utegne biti moja, že zato ker pišem vsaj deset let pozneje, ker sem imel priložnost preučiti več virov in jih primerjati med seboj. In končno, jaz se nisem zanašal v toliki meri kot on samo nase.

Poleg tega se je njemu kot vsakomur, ki se spušča na spolzki led letopisja o dogodkih, katerih žive priče še žive, pripetilo, da so se mu dogodki preobliko-